

Daens Vandaag

Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds

XXVIII nr. 4, september-oktober 2004

Waarde lezers,
Beste daensisten en sympathisanten,

Met dit voorwoord treed ik in de voetsporen van mijn voorganger Herman Slagmulder die 15 jaar geleden Luc Delafortrie opvolgde die op zijn beurt het voorzitterschap opnam na Frans De Neve.

Heel oprecht danken wij Herman voor zijn 15 jaar voorzitter zijn. Met hart en ziel, met lijf en leden heeft hij zich daadwerkelijk, onvoorwaardelijk en dienstbaar ingezet voor het Priester Daensfonds.

Herman treedt terug als voorzitter maar blijft lid van de raad van bestuur. Voorzitter of bestuurslid, voor ons is en blijft hij een authentieke en gedreven daensist. Deze gedachte was ook de ondertoon van de hulde die mevrouw Anny De Maght, burgemeester van Aalst, aan de voorzitter bracht tijdens de academische zitting op de Daensdag 20 juni 2004. Het heeft ons deugd gedaan dat mevrouw de burgemeester haar waardering voor de voorzitter en voor de werking van het Priester Daensfonds onderbouwde met de mededeling dat aan priester Daens postuum het ereburgerschap van de stad Aalst werd toegekend.

Onze oprechte dank daarvoor.

Ik verheel niet dat ikzelf het mandaat van voorzitter van het Priester Daensfonds opneem met een zekere schroom. Ik besef dat de opdracht die ik meekrijg niet te onderschatten is. Het gedachtegoed van priester Daens actualiseren en een eigentijdse invulling geven aan de vier basisthema's van het Priester Daensfonds:

- de solidariteit met de medemens
- de ontplooiing van het Vlaamse Volk
- de democratisering van de samenleving
- het doorbreken van de verzuiling.

Daarnaast starten wij met de voorbereiding van het Daensjaar 2007, het jaar waarin wij het 100 jaar overlijden van priester Adolf Daens herdenken.

Het spreekt voor zich dat dit geen éénpersoonszaak is. Dit is het werk van een ploeg van mensen, van bestuursleden en sympathisanten. Het Priester Daensfonds drijft op vrijwilligers. Ik hoop en ik ben er ook van overtuigd daarvoor op u allen een beroep te kunnen doen.

Wanneer u deze *Daens Vandaag* leest zijn de verkiezingen voorbij, de stemmen geteld en de mandaten toegewezen. Samen met U heb ik kennis genomen van de communautaire ambities zoals verwoord in het Vlaams regeerakkoord. Eerst en vooral (onverwijld) moet het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde worden gesplitst. Verder vermeldt het akkoord de volledige Vlaamse bevoegdheden voor gezondheidszorg en gezinsbeleid, ontwikkelings-samenwerking, telecommunicatie en wetenschap - en technologiebeleid. Er wordt geopteerd voor meer financiële en fiscale autonomie. Er wordt gewag gemaakt van de overheveling van de spoorweginfrastructuur en de exploitatie ervan. Er wordt gepleit voor grotere bevoegdheden om werkloosheidsuitkeringen aan te wenden als een instrument om de arbeidsmarkt te activeren. Men gaat voor eigen Vlaamse sociale akkoorden en een eigen organisatie van politie en justitie.

Yves Leterme, de nieuwe minister-president, zelf zegt daarover dat het hier niet gaat om grote verhalen maar wel over de droom die je moet hebben voor Vlaanderen. Gaandeweg zal blijken wat er concreet uit de bus komt. Want, zo zegt hij zelf, mensen geloven je pas als ze ook resultaten zien.

Wij kijken er naar uit.

Rob Librecht
voorzitter

Daens Vandaag

Verantwoordelijke uitgever:

Rob Librecht
Vlierzeledorp 8
9520 Sint-Lievens-Houtem
☎ 053 / 62 57 74
☎ 053 / 78 85 18
e-post: rob.librecht@pandora.be

Hoofredactie:

Frans Van Campenhout
Loweidestraat 2, 1700 Dilbeek
☎ en ☎ 02 / 567 94 98
fvcampenhout@planetinternet.be

Opmaak:

Erik D'Hondt
Wijlstraat 35, 9320 Erembodegem
☎ en ☎ 053 / 77 44 97
e-post: eriko@pandora.be

Kernredactie:

Peter Dauwe, Wouter De Bruyne,
Erik D'Hondt, Rob Librecht, Herman
Slagmulder, Frans Van Campenhout
en Emiel Van Schuylenbergh.

Coördinatie publiciteit:

Emiel Van Schuylenbergh

Priester Daensfonds

Sociaal-culturele vereniging aangesloten bij Vlaamse Culturele Koepel (VCK), Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) en Aalsterse Cultuurraad.

Maatschappelijke zetel:

Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres:

Vlierzeledorp 8
9520 Sint-Lievens-Houtem
☎ 053 / 62 57 74
e-post: info@daens.org
webstek: www.daens.org

Raad van Bestuur:

Voorzitter: Rob Librecht
Ondervoorzitter: Willy De Turck
Secretaris: Luc Geeroms
Penningmeester
Emiel Van Schuylenbergh
Leden : Stephan Beeckman, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Lutgarde De Ridder, Erik D'Hondt, Luk D'Hondt, Peggy Ghekiere, Jozef Liebaut, Herman Slagmulder, Roel Temmerman, Frans Van Campenhout, Karel Van den Bossche, Walter Van Herreweghe en Ghis Willems.

Lidmaatschap :

Jaarlijkse bijdrage: 12,50 €
Scholieren en studenten: 6,25 €
Ereleden: 25,00 €
Beschermden leden: 50,00 €
Rekeningnr: 432 -5245521-01

Kaftontwerp: Vera Persoons

PRIESTER DAENS - STEUNFONDS VOOR HET DAENSHUIS

Het Priester Daensfonds zet zijn schouders onder zijn initiatief "Aalsters Wijkgezondheidscentrum Daenshuis" en opent een steunlijst. Hoe dan ook, er is een noodzakelijk startbudget nodig.

Stortingen kunnen gebeuren op: 777 -5976881-11 van vzw Aalsters Wijkgezondheidscentrum "Daenshuis", Dr. De Moorstraat 104a, 9300 Aalst.

Dankzij de steun van milde gevers ontving het Daenshuis reeds de som van **10.077,50 euro (406.525,34 BEF)**, waarvoor onze oprechte dank.

ACW-Zuid-Oost-Vlaanderen, Aalst	70 €
Dauwe-Van Hese I., Aalst	25 €
Daelemans Augustin, Aalst	25 €
Van den Henda Vera, Gentbrugge	25 €
Slagmulder Herman, Aalst	25 €
Vlaamse Oud-Strijders, Aalst	148 €
Dom Modest Van Assche-komitee, Erembodegem	112 €
Mevr. Henderickx, Lede	25 €
Sonck Herwig, Denderleeuw	25 €
D'Hondt Wilfried, Ninove	50 €
Philips Jozef, Aalst	30 €
Elias-Van Cromphout, Aalst	25 €
€	
Wie vervolledigt de lijst ???	

Beschermden leden

Pieter Amerijckx, Gent
Stephan Beeckman, Aalst
Joost Ballegeer, Kortrijk
Jos Cnops, Erps-Kwerps
D.A.D.D., Aalst
Tony Derde, Aalst
Willy De Turck, Leuven
Luk D'Hondt, Erembodegem
Wilfried Dhondt, Ninove
Manfred Fabig, Kalmthout
Mark Gabriëls, Dilbeek
Wivina Pauwels, Aalst
Rob Librecht, Sint-Lievens-Houtem
Jerome Sallet, Aalst
Geert Sonck, Gent
Herwig Sonck, Denderleeuw
Stichting Emiel Van de Gucht, Sint-Lambrechts-Woluwe
H. A. Van den Eeckhautfonds, Lede
Piet Van Eeckhaut, Gent

PRIESTER DAENS EREBURGER VAN AALST

De Daensdag van 20 juni 2004 werd zoals steeds druk bijgewoond. En ondanks de grijze en betrokken hemel, bleef de regen achterwege.

De inhoud van de toespraken was verrassend actueel. Hoogtepunten waren o. m. de toespraak van burgemeester De Maght die mededeelde dat priester Daens op de eerstvolgende gemeenteraadszitting tot ereburger van zijn geboortestad wordt benoemd. En de officiële aanstelling van de nieuwe voorzitter van het Priester Daensfonds. Rob Librecht volgt Herman Slagmulder op, die bijna vijftien jaar lang het fonds heeft geleid.

Jozef Liebaut aan het Daensmonument

In ons tijdschrift *DAENS VANDAAG* van november- december 2003 verscheen volgende getuigenis: *Ik ben een vrouw van middelbare leeftijd en leef met 3 kinderen van een werkloosheidsuitkering. We huren een woning van 420 euro (bijna 17 000 BEF). We trachten het heel zuinig te doen, maar toch ... het leven is duur. De deurwaarders ken ik als de besten, zij zijn de enigen die nog aanbellen. Als ik ergens uitleg vraag, heb ik vaak het gevoel dat mijn vraag niet goed begrepen wordt. Overal word ik overrompeld met papieren en voor mij zijn die Chinees, alleen weet ik dat ik ze niet verliezen mag. Toch hoop ik dat ik op een dag in een sociale woning mag wonen, dat mijn kinderen wél kunnen studeren en dat zij zullen kunnen, waar ik nog niet in slaag: de armoedecirkel doorbreken!*

Dit is het verhaal van één van de vele kansarmen, levend in dit rijke Vlaanderen, waar de kloof tussen rijken en armen steeds groter wordt. Priester Adolf Daens, die op 14 juni 1907 overleed, was samen met zijn medestrijders opgekomen voor een sociale en democratische maatschappij. Vandaag ijvert het Priester Daensfonds voor een samenleving die gebaseerd is op medemenselijkheid en solidariteit, tegen egoïsme en asociale achteruitstelling van de zwakke medemens, en tegen onverdraagzaamheid en zelfgenoegzaamheid. De voorbije verkiezingsperiode heeft een aantal pijnpunten in deze welvaartsstaat onder de aandacht gebracht.

Vooreerst het ernstige probleem van de werkloosheid. Eind mei telde de RVA 536 662 niet-werkende

werkzoekenden, van wie 200 237 in Vlaanderen. Dit betekent voor Vlaanderen een stijging met 7,6 % tegenover mei vorig jaar. De oorzaken van deze toegenomen werkloosheid zijn gekend.

- de sluiting van ondernemingen als gevolg van een faillissement : 3 470 faillissementen voor de eerste 5 maanden van dit jaar, het hoogste aantal ooit.
- de verplaatsing van bedrijven of afdelingen naar lageloonlanden omwille van lagere productiekosten, en wat men er niet bij vertelt hogere winsten en betere balansresultaten voor de aandeelhouders.
- herstructurering en fusies van ondernemingen waardoor mensen moeten afvloeien, zoals men dat mooi verwoordt.

De gevolgen voor de werklozen en hun gezin zijn zeer zwaar. Het verlaagde gezinsinkomen veroorzaakt spanningen en dikwijls depressiviteit. De schuldenlast wordt ondraaglijk en besparingen op kleding, voeding en andere uitgaven volgen. Bovendien krijgen ze een gevoel van minderwaardigheid en vergroot de kans op vereenzaming.

Een tweede pijnpunt is het grote tekort aan betaalbare sociale huurwoningen. Duizenden mensen staan op wachtlijsten voor een sociale woning. De huurprijzen op de woningmarkt zijn ondanks de vele huurwetten tot beperking van de huurprijs veel sterker gestegen dan de indexering toeliet. Bovendien stelt men vast dat de prijzen van bouwgronden en woningen van jaar tot jaar met meerdere procenten stijgen en voor heel wat mensen onbetaalbaar worden.

De Vlaamse wooncode, die het Vlaamse woonbeleid bepaalt, stelt dat iedereen recht heeft op kwalitatieve en betaalbare huisvesting. De huisjesmelkers die verkrotte woningen tegen ongerechtvaardigde huurprijzen verhuren moeten aangeklaagd worden. Laat ons hopen dat de nieuwe Vlaamse regering hiervan dringend werk zal maken.

Een derde pijnpunt is de lage scholingsgraad bij de kansarmen. Volgens het jaarverslag 2002 van de RVA bezitten 122 000 werklozen geen enkel diploma, enkel een getuigschrift van de lagere school. De verlenging van de leerplicht tot 18 jaar had voor gevolg dat de scholingsgraad in Vlaanderen verhoogde. Het belet niet dat een groep schoolmoë leerlingen tegen hun zin op school blijft. Voor deze leerlingen, deels slachtoffer van het gekende watervalstelsel van algemeen via technisch naar beroepsonderwijs en deels kinderen uit kansarme gezinnen, die hun schoolloopbaan in het eerste jaar van de basisschool met achterstand begonnen zijn, moet dringend meer ondersteuning en begeleiding komen. De verlaging van de leerplicht vanaf 5 jaar is een goede maatregel.

Er is weinig toekomst voor laaggeschoolden omwille van de industriële werkgelegenheid, die daalde van 1,5 miljoen banen in 1974 naar ongeveer 900 000 nu. Daarom is er ook nood aan projecten voor opleiding en bijscholing van laaggeschoolden en hulp voor kinderen in kansarme buurten.

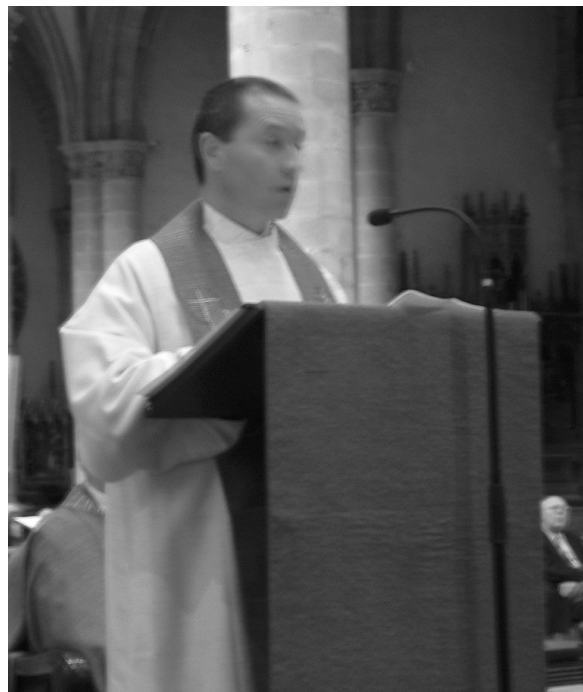
De kostprijs van het schoollopen is voor kansarme ouders een te zware belasting op het gezinsinkomen. De vzw SOS Schulden op School heeft op dit terrein baanbrekend werk verricht, en kreeg in de media ruime aandacht.

Tot zover enkele van de vele pijnpunten die het leven van kansarmen soms ondraaglijk maakt. Het Priester Daensfonds vraagt aan de toekomstige Vlaamse regering dat snel en efficiënt werk gemaakt wordt van het oplossen van deze proble-

men en dat de nodige financiële steun zal gegeven worden.

HOMILIE, Daensviering door E. H. Johan Van Den Eeckhout

De beroemde Zwitserse psychiater Carl Gustav Jung heeft eens gezegd dat een derde van zijn patiënten niet leed aan één of andere neurose of psychose, maar aan de zinloosheid van het leven. En soms voegde hij er aan toe dat twee derden van deze groep boven de veertig was. Deze stelling

wordt bevestigd door Viktor Frankl, de joodse psychiater uit Wenen, die drie jaar doorbracht in de concentratiekampen van Auschwitz en Dachau. Hij stelt dat het verlangen om een zin te vinden in het leven de voornaamste drijfkracht in de mens vormt.

Een christen is iemand die de zin van het leven vindt in Christus, in de navolging van Hem, en in het steeds verder ingroeien in de levende Heer. Dit vinden van zin, van geluk, van levensvervulling in de navolging van Christus, is echter nooit een verworvenheid, iets dat we eens en voorgoed hebben. Het betekent een eeuwige zoektocht naar en een blijvend aftasten van wie Christus eigenlijk is. Daarom is de vraag die Jezus vandaag stelt aan zijn leerlingen de centrale vraag in het leven van elke christen: 'Wie zegt gij dat ik ben?'

Priester Daens heeft doorheen zijn leven, doorheen zijn inzet voor de achteruitgestelde arbeiders en hun familie hier te Aalst en omgeving, doorheen zijn

strijd voor de emancipatie van het Vlaamse volk, een antwoord gegeven op de vraag van Christus: 'Wie zegt gij dat ik ben?' Hij heeft zich niet beperkt tot een theoretisch formuleren van een antwoord, maar is zelf in de ellende gaan staan. Hij heeft zijn handen vuil gemaakt, om concreet, in strijd en overgave, aan de armoede en uitbuiting een eind te maken, zijn mensen te verheffen opdat zij waardig zouden kunnen leven. Hij deed dit als priester en gelovige, binnen een toenmalige kerkgemeenschap die op het vlak van de ontvoogding van de arbeiders geen voortrekkersrol op zich nam.

Net als bij Jezus kreeg priester Daens te maken met verdachtmaking en uitsluiting, met tegenstand en weerbarstigheid van bestaande structuren en systemen, maar in het spoor van de man uit Nazareth, heeft hij aan zijn roeping niet verzaakt. Hij is zijn weg tot het uiterste gegaan, als een profeet, een voorganger, een dienaar. Hij is een ware ambassadeur van Gods goedheid en liefde, van Gods aandacht voor de minsten geworden. Op die wijze heeft hij een vervuld leven, een zinvol leven, een na te volgen leven geleid. Het feit dat wij hem blijvend gedenken en in het hart dragen, is een teken van de zinvolheid die uit de persoon van priester Daens naar voor treedt tot op vandaag, en ook een teken dat zijn inzet, zijn keuze voor kleine en kwetsbare mensen, een navolging waard is.

Wat mag priester Daens vandaag betekenen? Hoe kan hij voor ons een voorbeeld zijn in een sterk geëvolueerde samenleving waarin intussen heel wat gerealiseerd is van wat priester Daens droomde en hoopte, waar hij zijn leven veil voor had?

Wij hebben vandaag in Vlaanderen een hoge levensstandaard bereikt, maar is het niet zo dat het fundamentele weefsel dat op een dieper niveau mensen samenbrengt en samen houdt, dreigt teloor te gaan?

Mensen hebben vandaag enorme kansen tot ontplooiing en culturele verrijking, maar dreigen zij niet in een opgejaagde neo-kapitalistische prestatie maatschappij af te stompen tot geatomiseerde individuen die meer en meer als vreemden naast elkaar leven?

Dreigt juist hier niet het moderne spook van de burnout en de zinloosheid?

Er is dus nog altijd werk aan de winkel, maar het is anders dan in de tijd van priester Daens.

Toch kan priester Daens ons nog inspireren in ons persoonlijk engagement naar medemensen toe, zowel hier als in de ruimere wereld waar nog zoveel

armoede en achteruitstelling aanwezig is.

In de eerste plaats betoonde priester Daens een enorme inzet, maar hij deed het niet voor zichzelf. Eigen eer kon hem gestolen worden.

Op de tweede plaats engageerde priester Daens zich ten volle, op rijpere leeftijd tot in de politiek toe, maar zijn hart bleef kloppen voor zijn arbeiders. Hij is nooit zijn oorspronkelijke biotoop vergeten. En tot slot is priester Daens, ondanks de vele moeilijkheden die hij heeft gekend en ondanks zijn ontgoocheling in de kerkelijke en maatschappelijke leiders en hogere regionen, trouw gebleven aan zijn oorspronkelijke idealen, diep verworteld in de evangelische boodschap. Omdat hij met zijn leven een antwoord durfde geven op de vraag van Christus zelf: 'En gij, wie zegt gij dat ik ben?' Met Petrus kon hij antwoorden: 'Gij zijt de gezalfde van God, de Christus, die het geknakte riet niet breekt, en de kwijnende vlaspit niet dooft. Gij zijt de gezondene van God wiens eer het is dat mensen gelukkig leven.'

Mogen wij dan ook, vrienden, in het spoor van priester Daens, ons leven enten op Christus. Zinvol leven door dienaar van mensen te zijn. Onszelf niet tot centrum van de wereld maken, maar onszelf verloochenen en tegen de heersende mentaliteit van 'IK eerst' in, de weg van de dienstbaarheid, van de liefde te gaan. Zo zal je, zegt Jezus, je leven winnen ook al verlies je het in de ogen van de wereld. Zo mogen wij de ware rijkdom van ons menszijn ontdekken.

Priester Daens is ons hierin voorgegaan. Mogen wij, zoals hij, de weg gaan van Christus, en zo de zin ontdekken omdat het leven een geschenk is van Godswege.

In de Stadsfeestzaal verraste **burgemeester Anny De Maght-Aelbrecht** de aanwezigen door een persoonlijke getuigenis en de aankondiging dat priester Daens weldra ereburger van Aalst mag worden genoemd.

Elke rechtgeaarde Aalstenaar met een beetje historisch besef houdt in zijn hart en herinneringen een plaatsje vrij voor de broers Pieter en Adolf Daens. De Daensen hebben hun stempel gedrukt op het maatschappelijk bestel van ons land. Op politiek vlak bijvoorbeeld. Door hun hardnekkig zoeken naar een integer antwoord op deze vragen :

- welke plaats komt Vlaanderen toe in België?

- en welke plaats komt de arbeiders toe in het sociaal-economische leven?

Beide groepen hadden toen grote achterstand.

De dappere strijd van de broers Daens bracht hen in botsing met mensen die een ander politiek standpunt huldigden. Een soms pijnlijke botsing, want politiek kan genadeloos hard zijn.

Vlaanderen kreeg een betere plaats in België en de kleine man zag zijn lot verbeteren. Maar daar hield het niet bij op. In de politiek gaat de strijd eigenlijk altijd verder. Vandaag zoeken we een antwoord op een nieuwe vraag: hoe komen we tot een betere samenleving?

Een zoektocht naar een antwoord daarop kan vele kanten uit. De weg van de geleidelijkheid of die van de stroomversnelling, de big bang. Je kan er ook van uit gaan dat een zelfregelend mechanisme de boel draaiend houdt, en dat je maar beter de zaken op hun beloop laat. Of je kan, al dan niet met rebels elan, de structuren pogen te wijzigen.

Wat kunnen we daarbij van de broers Daens leren? Of van het Daensisme, de naar hen genoemde beweging die zoveel meer is dan een loutere politieke associatie? Ik denk dat het antwoord in Aalst te vinden is, in de naam van een straat die de Volksverheffingsstraat heet. Het woord 'volksverheffing' is een woord dat je niet in Van Dale aantreft. Toch laat het aan duidelijkheid niets te wensen over. Het zegt wat er staat: 'de verheffing van het volk'. Dat klinkt een beetje archaïsch, maar hoeft dat niet te zijn. Er steekt idealisme achter. Ook idealisme is uit de mode. En dat is toch wel jammer. Inzake idealisme waren de volgelingen van Daens echte bakens. Hun idealisme was zo groot dat ze zondag- en avondschole uit de grond stampen. Al wie het aan mogelijkheid ontbrak om onderwijs te volgen kreeg daardoor alsnog de kans op fatsoenlijk onderricht. Daar hield het niet bij op. Diezelfde idealisten stichtten ook fanfares en toneelgezelschappen, toeristen- en turnclubs,

vrouwenbonden en jeugdbewegingen.

Met welk doel? Altijd weer 'om het volk te verheffen'. Met welk resultaat? Dat er een samenleving ontstond waarin begrippen als solidariteit de bovenhand hadden. Een samenleving die vertrouwen uitstraalde, veiligheid bood, toekomstgerichtheid in zich had.

Het idealisme van de Daensisten en post-Daensisten bestreek de eerste driekwart van de vorige eeuw. Het liep zich uiteindelijk te pletter op een samenleving die muren had gebouwd rondom zijn eigen overvloed. Dat gebeurde in het laatste kwart van de vorige eeuw, een periode waarin iedereen aan bijna alles teveel had, behalve aan intermenselijkheid, en waarin niet de maatschappij voorop stond, maar het individu. Dat moest faliekant aflopen. Dat moest uitdraaien op wat we vandaag de dag de verzuring van de samenleving zijn gaan noemen.

Ik voel me als VLD-er niet te beroerd om te zeggen dat er grenzen zijn aan het individualisme.

Jullie kunnen niet zonder elkaar. Ik kan niet zonder jullie. Ik ben er maar omdat jullie er zijn. Ik dank jullie daar trouwens voor. En ik doe een emotionele oproep – zo zit ik nu eenmaal in elkaar: ik voel me altijd meer mens dan politicus - om in het spoor van de broers Daens weer aan volksverheffing te gaan doen. In welke zin? Laat ik het van jullie leren.

Alvast willen we als stadsbestuur, op de gemeenteraad van 29 juni 2004, priester Daens het ereburgerschap van de stad Aalst verlenen.

Bedankt ook aan de voorzitter die afscheid neemt, de heer Herman Slagmulder. Bedankt en veel doorzettingskracht aan de nieuwe voorzitter, de heer Rob Librecht. Bedankt, u allen !

De nieuwe voorzitter: Rob Librecht

Mevrouw De Burgemeester, u verrast ons. Dit is niet de eerste keer, maar wat ons betreft is dit een bijzonder aangename verrassing. Ik heb u de voorbije dagen horen zeggen dat het gedachtegoed van priester Adolf Daens u na aan het hart ligt. Dat dit geen loze uitspraak is bewijst uw aanwezigheid en de waardering welke u uitspreekt voor de werking van het Priester Daensfonds in het algemeen en voor het engagement van onze uittreedende voorzitter in het bijzonder.

Door het verlenen van het ereburgerschap aan priester Daens bevestigt u dat hij voor zijn radicaal sociaal engagement en zijn progressieve inzet voor de emancipatie van het Vlaamse volk gerangschikt wordt bij diegenen die op een bijzondere wijze op de tijd hun stempel hebben gedrukt, tevens ervaren wij de toekenning van dit ereburgerschap als een

Roger Pauly, voorzitter Gezinsbond, wees op de belangrijke rol die het gezin ook in onze maatschappij kan en moet vervullen.

aanmoediging, ja zelfs als een uitdaging om van het jaar 2007, het jaar waarin we 100 jaar overlijden van priester Daens herdenken, een memorabel jaar te maken. Wij zijn u daar dankbaar voor.

Ook dank voor de lovende woorden en de mooie attentie, al te gemakkelijk wordt al eens gezegd: dat hoeft niet, maar ik kan u bevestigen en ik denk dat ik ook mag spreken in naam van Herman: het doet toch deugd. Bij ons zeggen ze: het doet deugd eens geflost te worden.

Dank ook voor de logistieke steun die de stadsdiensten ons bieden bij de organisatie van de jaarlijkse Daensdag, dank voor het ter beschikking stellen van deze Stadsfeestzaal.

Herman, ik treed nu in jouw voetsporen zoals jij dat 15 jaar geleden hebt gedaan in opvolging van Luc Delafortrie, die op zijn beurt Frans De Neve opvolgde. Zoals ook jij dat deed wil ik me graag inschrijven in de tradities van mijn voorgangers met respect voor de centrale thema's van het Priester Daensfonds zijnde:

- de solidariteit met de medemens
- de ontplooiing van het Vlaamse volk
- de democratisering van de samenleving
- en het doorbreken van de verzuiling op alle gebieden.

Herman, wij hebben intern binnen de Raad van Bestuur reeds de gelegenheid gehad je te danken om je 15 jaar voorzitterschap waarbij je je met hart en ziel, met lijf en leden daadwerkelijk en dienstbaar hebt ingezet voor het Priester Daensfonds. Van-

daag willen wij dit, hier in deze zaal, ook formeel bevestigen.

Wij danken je als voorzitter en verwelkomen je als lid van de Raad van Bestuur. Wij staan erop het niet alleen bij woorden te laten, wij willen het concreet maken bij middel van een attentie.

Graag bied ik je uit naam van de Raad van Bestuur een gedenkboek aan. Het is een geïllustreerde samenbundeling van de 63 voorwoorden die je schreef in ons tijdschrift *Daens Vandaag*. Ik kan je verzekeren, de moeite waard om te lezen en om er verder over na te denken.

Vriendinnen en vrienden van Daens. Achter een sterke man staat een nog sterkere vrouw. Héléne, bedankt dat je Herman de kans gaf zoveel uithuizig te zijn waar wij dan dankbaar gebruik (soms misbruik) van maakten. Graag zetten wij je dan ook eens letterlijk in de bloemetjes.

Verder is het vandaag niet mijn bedoeling grote beginselverklaringen af te leggen. Een voorzitter moet je niet beoordelen op zijn woorden, maar wel op zijn daden. Ik beloof jullie mijn best te doen.

Enkele sfeerbeelden van de geslaagde Daensdag 2004, bij het afscheid van Herman Slagmulder en de verwelkoming van Rob Librechth als nieuwe voorzitter.

De nieuwe voorzitter Rob Librechth dankte zijn voorganger Herman Slagmulder en overhandigde hem een 'gedenkboek'

Uit de oude doos

De Daensistische Beweging was een volksbeweging. Het is dan ook niet te verwonderen dat aanhangers tal van gelegenheidsteksten hebben gemaakt, die ze op vergaderingen en bijeenkomsten zongen op bestaande volkse melodieën.

Voor priester Daens (of Fonteyne)

Hier in ons donker Vlaanderen
kwam er een man met moed,
trots al de haat en nijd van d'anderen
werkte hij voort met moed.
Hij kwam ons volk opbeuren
Dat zat in slavernij
Vol droefheid zat te treuren.
Hij kwam en maakte't vrij.

Refrein:

Priester Daenske (Fonteyne), dat was een man,
weerde smart en pijn
zoveel hij maar kon.
Hij zal ons redden
uit de grote slavernij.
Hem moeten wij hebben,
hij maakt Vlaanderen vrij.

Voor Aloïs De Backer

Wie kent hem niet, de brave held,
de nooit vergeten vriend De Backer,
die door de dood is neergeveld,
en rust nu op de dodenakker?
Zijn vrijheidstem klonk blijgezind
om ons volk een beter loon te geven,
bestaan voor ieder huisgezin,
een man zijn recht op aard' te geven;
bestaan dan ook voor ieder huisgezin,
een man zijn recht op aard' te geven.

In verkiezingstijd

Wie kent ons niet, de Volkspartij,
die strijdt tot in de dood,
die strijdt voor Vlaanderen groot en vrij,
die strijdt tot in de dood.
Dat zijn de christen-democraten,
die buigen nooit de kop,
niemand kan hen overpraten.
En wij steken 't vaandel op.
Wij steken op, wij steken op
En steken 't groene vaandel op.

In verkiezingstijd

Vrienden, 't is weer kiezingstijd;
hoor ze weer eens beloven,
de katholieken hebben de specialiteit.
Zeker ze zijn voor een tijdje boven,
zo schreeuwen ze in stad en land
maar dat zijn slimme trukken,
ze geloven het zelf niet, want
't zal moeten lukken.

En komt u niet toe, 't is uwe fout,
ge moet maar minder eten.
Woeste heeft het gezegd, vrij en stout,
niemand heeft het vergeten.
Maar zij smullen hun buiken rond
terwijl ze ons verdrukken.
Nochtans veel eten is ongezond,
't zal moeten lukken.

En nu voor 't laatst,
aan wie gegeven uw stem?
Laat u niet overpraten,
wij zingen het voorwaar met klem:
aan de christen-democraten.
Zowel katholiek als liberaal
zullen ons verdrukken,
nooit krijgen ze de zegepraal,
het zal moeten lukken.

FVC

Van klok tot beiaard

Reeds in 1260 duikt in Gent een volksverhaal op 'Bim bam beieren, de klokken leggen eieren', waarbij Isengrim de wolf de klokken van de kloosters doet beieren. Gent had toen een grote welvaart door zijn lakenweverijen; laken dat van uitzonderlijke kwaliteit was en onder meer gebruikt werd voor de mantels van koningen, hertogen, graven en aristocraten. In het verhaal van 1260 duikt voor het eerst het woord 'beyaert' op. In Gent luidde Clocke Roeland tegen de ratelende donder; de klokkenluiders hadden als leuze 'ik breek de 'bliksem'. Sinds 1314 is Roeland brandklok, stormklok, triomfklok, vreugdeklok, uurklok. En nadat Sint-Rochus werd aanroepen als heilige tegen de pest, waren er ook pestklokken.

Tijdens de Beeldenstorm, begonnen in 1566 in Steenvoorde, werden beeldhouwwerken en schilderijen vernietigd. In Gent werden in acht parochiekerken en in vijftwintig kloosters verwoestingen aangericht. Ook klokken werden vernield.

Jozef II decreteerde godsdienstvrijheid, maar beval ook het sluiten van diverse kloosters en abdijen. Beiaarden werden openbaar verkocht. Daarom grepen tijdens de Brabantse Omwenteling de Gentenaars naar de wapens onder de leuze 'Roeland luidt de storm'.

Ook onder de Franse bezetting en onder Napoleons bewind konden klokken en beiaarden uit de kerken gehaald worden, zoals de beiaard van de Parkabdij in Leuven en die van de norbertijnerabdij van Postel. Tijdens de twee wereldoorlogen eisten de Duitsers klokken op om met het brons kanonnen te gieten.

Het klokkenspel is zowel aankondiging van vreugde als van droevige gebeurtenissen. De belforttoren nam de taak over van de zonnewijzers en gaf het uur aan. Maar de klok bestaat al van veel eeuwen vroeger. De Kelten bezaten de 'cloc'; in de Ierse traditie overgenomen als mythologie en magie in hun taal, het Gaelec. Er is een groot verschil tussen een westerse en een boeddhistische klok. In het Louvre van Parijs vindt men grafklokken om de doden te begeleiden naar de eeuwigheid. Zelfs in 300 voor Christus gebruikte men bij de dood van Alexander de Grote klokken bij zijn sarcofaag om de demonen af te schrikken.

Heel wat dichters en romanciers hebben over het

klokkenspel in Vlaanderen geschreven of er in hun oeuvre naar verwezen. onder meer de Duitse dichter Rilke, de Vlamingen Karel Van de Woestijne, Anton van Wilderode, José de Poortere, Bert Peleman en de Fransschrijvende Vlaming Emile Verhaeren. Sinds 1999 behoren de belforten en hun beiaarden tot het culturele wereldgoed van de Unesco.

De auteur van dit boek, Jos D'Hollander, ere-stadsbeiaardier van Gent, verklaarde: *Klokken behoren tot de oudste instrumenten van onze volkse cultuur. Ze roepen een mix van gevoelens op: alertheid of bevrijding, onrust, aanvaarding, alleenzijn of verbondenheid, blijdschap en uitgelatenheid. Klokken houden je altijd in de ban!*

Het boek is een uitgave van 'Mens en Cultuur', Gent.

Line Lambert

* * *

Harold Van de Perre, een man van alle tijden

In binnen- en buitenland is hij befaamd als glasraamkunstenaar. Monumentale glasramen naar zijn ontwerpen bevinden zich in Oudenaarde, Diksmuide, Brugge, Gent, Dendermonde, Tongeren, Sint-Martens-Latem, Antwerpen, Lille, Aarschot en Zwijndrecht. In Duitsland te Mechede in de abdij Konigsmünster. In de kathedraal van de Nederlandse Antillen.

Hij verwierf vooral bekendheid als tekenaar en aquarellist. Zijn tekeningen en pastels ontroeren en maken stil door de waarachtigheid die ze uitstralen: het landschap, de zee, de vrouw (vooral de moeder), het kind, het naakt, het portret. Ze bevinden zich meestal in privé-collecties in binnen- en buitenland. In tekeningen rond de vrouw en het kind heeft hij lyrische affirmaties van die oermotieven willen uitwerken. In zijn landschapstekeningen laat hij zich niet binden aan een geografische omschrijving, maar tracht hij met steeds afwisselende ruimtelijnen, het landschap in een vergeestelijkte en licht geabstraheerde 'visualiteit' uit te tekenen.

In Vlaanderen, maar ook in Frankrijk, Duitsland, Nederland en Rusland werden tentoonstellingen van zijn werk georganiseerd. Hij stelde kunstboeken samen over Rubens, Brueghel en het Lam Gods van Van Eyck, werkte mee aan gelijknamige

tv-producties die bekroond werden met internationale prijzen.

In 1996 werd Harold Van de Perre Cultureel Ambassadeur van de Vlaamse regering. Hij droeg Vlaamse kunst tot ver buiten de landsgrenzen en verrichtte heel wat cultuurwerk te Sint-Petersburg in Rusland. Hij werd er in 1993 lid van de Internationale Stichting 'De Renaissance van Sint-Petersburg'. Als gastdocent gaf hij er les aan de Academie voor Beeldende Kunsten, aan de Alexander Herzen-universiteit en aan het Repin-instituut. Hij organiseert in Sint-Petersburg jaarlijkse zomertentoonstellingen met als thema 'Vlaamse Kunst Vandaag'. En in Vlaanderen tentoonstellingen met als thema 'Russische Kunstenaars'.

In 1998 ontving hij het eredoctoraat aan de Alexander Herzen-universiteit te Sint-Petersburg, voor zijn werk als kunstenaar, kunstpedagoog en culturele bruggenbouwer. En in eigen land werd hij in 2002 onderscheiden met 'De orde van de Vlaamse Leeuw' voor zijn bijdrage aan de Vlaamse culturele uitstraling.

Harold Van de Perre (°1937) is afkomstig van Ninove maar woont al tientallen jaren in Dendermonde. Daar verbouwde hij het eeuwenoude en vervallen Zwijvickeklooster tot zijn artistieke woning. Hij studeerde aan het Hoger Sint-Lucas-instituut in Gent, specialiseerde zich in glaszchilderkunst in Linnick in Duitsland. Tot 1997 was hij leraar beeldende kunsten aan het Hoger Sint-Lucasinstituut in Gent. Met argusogen volgt hij dagelijks de actualiteit en heel wat kranten en tijdschriften ontvangen van hem ellenlange brieven voor hun lezersrubriek.

Voornaamste informatiebronnen: *Ons Erfdeel*, jg. 19 (1976), nr. 4, blz. 604-606; Herman De Leeuw, Man van alle tijden (interview), in *Eigentijds*, jg. 17, nr. 4, mei 2004, blz. 24-25.

FVC

* * *

Van de Kortrijksaan Walter Deconinck, gewezen lid van het Priester Daensfonds en vrijwillig medewerker van het IJzertorenmuseum van Diksmuide, verscheen zopas de brochure **Het aantal Belgische slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog**.

De auteur constateert dat "totnogtoe niet nagegaan (werd) hoeveel slachtoffers de Tweede Wereldoorlog aan ons land eigenlijk gekost heeft" en tracht op die vraag een antwoord te geven. Hij onderscheidt een vijftigtal categorieën van slachtoffers.

Onder de dode slachtoffers (23 categorieën) ziet hij onder meer Belgische militairen gesneuveld tijdens de Achttiendaagse Veldtocht, burgers omgekomen in die dagen, in België levende joden en zigeuners en getuigen van Jehova in een Duits kamp omgekomen, politieke gevangenen die terechtgesteld werden of van ontbering omkwamen, zeelieden, verzetsstrijders, slachtoffers van geallieerde bombardementen en van de Duitse V1 en V2. Voor iedere categorie tracht hij het aantal slachtoffers te bepalen. Alles samen ongeveer 90.000 doden. "Als we aannemen dat elke dode betreurd werd door ten minste tien familieleden, vrienden en kennissen, dan betekent dit dat (...) ongeveer een miljoen slachtoffers op 8,3 miljoen inwoners, één persoon op acht."

De auteur onderscheidt ook 26 categorieën van personen "die op een of andere manier ellende hebben ondergaan". Gemobiliseerde ambtenaren, vluchtelingen, krijgsgevangenen, vrijwillig of verplicht tewerkgestelden in Duitsland of Frankrijk, verzetslieden en ondergedokenen, personen van wie het eigendom vernield of beschadigd werd, echte of vermeende collaborateurs. Voor enkele categorieën kan de auteurs slechts benaderende cijfers geven. Toch berekende hij dat miljoenen inwoners "verdriet en leed moesten doorstaan". En hij besluit: "Oorlog is het ergste wat een land en zijn bevolking kan overkomen".

De brochure *Het aantal Belgische slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog* (32 blz., geïll.) is een uitgave van het Komitee Kortrijk Vlaamse Kultuurstad. Ze kan besteld worden door storting van 9 euro (7 euro voor de brochure + 2 euro verzendingskosten) op rekeningnummer 800 – 207 37 14 – 29 van Werner Vandenbergh, 8500 Kortrijk.
FVC

Jet Jorssen Prijs 2004 voor De Brug

Op zaterdag 8 mei werd in Heide-Kalmthout de Elfde Jet Jorssen Prijs uitgereikt. De prijs wordt

sedert 1993 gegeven aan personen, instellingen of firma's die de Nederlandse cultuur en de Vlaamse beweging steunen of helpen bevorderen. Hij bedraagt thans 4000 euro. Hij werd al eerder toegekend aan onder meer het Komitee voor Frans-Vlaanderen, het Komitee der Randgemeenten, Radio Uylenspieghel uit Cassel in Frans-Vlaanderen, het Komitee voor Nederlands Onderwijs en Cultuur in het Komense en het Vlaams Komitee Brussel. Hij ging ook naar culturele verenigingen als Kunstenaars voor de Jeugd en sociale organisaties als Huize Lieve Moenssens. Dit jaar werd hij uitgereikt aan de Kalmthoutse vereniging voor ontwikkelingshulp De Brug.

De Brug verschaft informatie over en financiële en morele steun aan kleinschalige projecten die geleid worden door ontwikkelingshulpers en -helpsters, missionarissen. De vereniging werd in 1976 opgericht en telt momenteel achthonderd vijftig leden die zich belangeloos en volledig gratis inzetten bij de organisatie van diverse solidariteitsactiviteiten: gespreksavonden met ontwikkelingshulpers op vakantie, een klassiek concert, kaas- en wijnavonden, en ook het succesrijke 'ontbijt op bed' waarbij ongeveer honderd vijftig vrijwilligers op sommige feestdagen een geselecteerd ontbijt bezorgen bij honderden gezinnen in Kalmthout en omliggende gemeenten. Door die activiteiten en dankzij diverse giften kan de vereniging jaarlijks 40.000 tot 50.000 euro bijeenbrengen. Die som gaat volledig naar ontwikkelingshulp; er worden geen administratieve of andere kosten afgetrokken. De vereniging verspreidt ook een blad waarin ze haar leden en sympathisanten informeert over haar werking en de verdeling van het geld. Maar de aanmaak en verspreiding van dat blad wordt volledig gesubsidi-

dieerd door de gemeente Kalmthout.

Op dit ogenblik worden er wereldwijd vijftientig projecten gesteund die voorgesteld en begeleid worden door ontwikkelingshulpers ter plaatse. Voor een degelijke opvolging van die projecten blijven ze in contact met een vijftientigtal correspondenten op het thuisfront aan wie zij de ontvangst bevestigen van de doorgestorte bedragen. Ze bezorgen eveneens informatie over de vordering van het voorgestelde project en over hun werk in het algemeen.

De prijs is een initiatief van het Jet Jorssen Genootschap dat in 1992 werd gesticht om de herinnering levendig te houden aan de schrijfster Jet Jorssen die in juni 1990 in Kalmthout overleed op eenen-zeventigjarige leeftijd. Ze kreeg naam met boeken als *Gevecht om een dode vrouw* (1968), *Een tijd voor wolven* (1970), *Vrouwen aan het front* (1981), *De machtelozen* (1987) en vooral met haar trilogie *Och, Siemeniskinderen*, waarin ze de geschiedenis behandelt van enkele Antwerpse families in de negentiende en twintigste eeuw in een periode van sociale onrust en nationalistische bewustwording. In de meeste van haar boeken komen de Tweede Wereldoorlog en de Vlaamse beweging direct of indirect aan bod. Ze heeft een facet van die geschiedenis geëvoceerd dat thans door de officiële geschiedschrijving dreigt vergeten te worden en aan jongere mensen een goed beeld gegeven van de sfeer in die bewogen jaren. Daarbij ging ze aan de kant staan van de verdrukten en vernederden. In 1977 werd Jorssen gelauwerd met de toen pas opgerichte Dr. Ferdinand Snellaertprijs en op 7 juli 1984 kreeg ze, samen met de schrijfster Maria Rosseels en de striptekenaar Willy Vandersteen die ook in Kalmthout woonden, het ereburgerschap van de gemeente.

In juni 2004 verscheen het 12de Jaarboek van het Jet Jorssen Genootschap. Met diverse artikels over het ontstaan, de inhoud en receptie van de trilogie 'Och, Siemeniskinderen!' Ook aan de uitreiking van de Jet Jorssen Prijs aan De Brug wordt aandacht besteed.

FVC

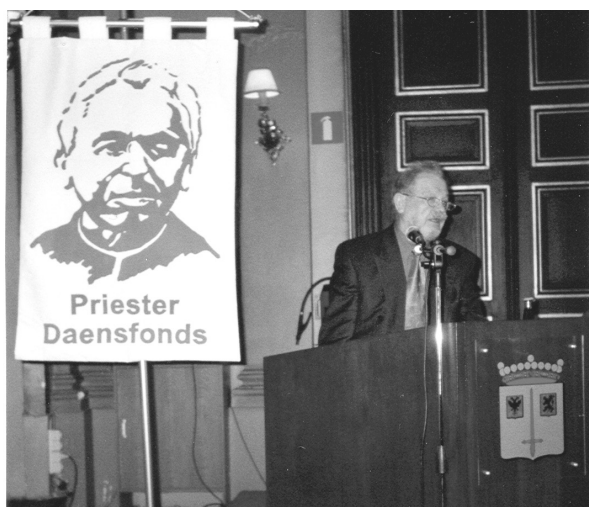

Op maandag 5 juli werd onze ondervoorzitter **Willy De Turck 75**.

Hij komt uit een daensistische en Vlaamse familie. Zijn vader was daensistisch gemeenteraadslid van Idegem van 1932 tot 1938.

Willy De Turck was van meet af aan betrokken bij het Priester Daenscomité, dat in 1955 werd gesticht. Als secretaris van het Daenscomité onderhandelde hij in 1956, samen met Frans De Neve en Bert D'Haese, op het Bisschoppelijk Paleis in Gent om toestemming te krijgen voor een plechtige mis ter nagedachtenis van priester Daens in de Sint-Martinuskerk in Aalst. Toen het Daenscomité in 1975 omgevormd werd tot het Priester Daensfonds, werd hij ondervoorzitter en lid van de Raad van Beheer. Dat is hij nu bijna dertig jaar. Al die jaren heeft hij zich belangeloos ingezet voor het Priester Daensfonds en om het daensistische gedachtegoed te verspreiden. Hij was op bijna alle werkvergaderingen aanwezig, ook toen hij in Hasselt woonde en nu hij in Leuven woont. Hij vertegenwoordigt het Daensfonds in het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen en zet zich, ondanks zijn leeftijd, nog honderd procent in om van het Daensjaar 2007 een succes te maken.

* * *

Op 3 juli vierde **kanunnik Frans Temmerman** in Erembodegem zijn vijftigjarig priesterjubileum. Met een eucharistieviering in de parochiekerk O.-L.-Vrouw Hemelvaart en een gezellig samenzijn in de tuin van de pastorie. Bij zijn priesterwijding in 1954 koos Temmerman een tekst van Ruusbroec als leidmotief voor zijn priesterleven: 'Minne en mach niet ledich syn'.

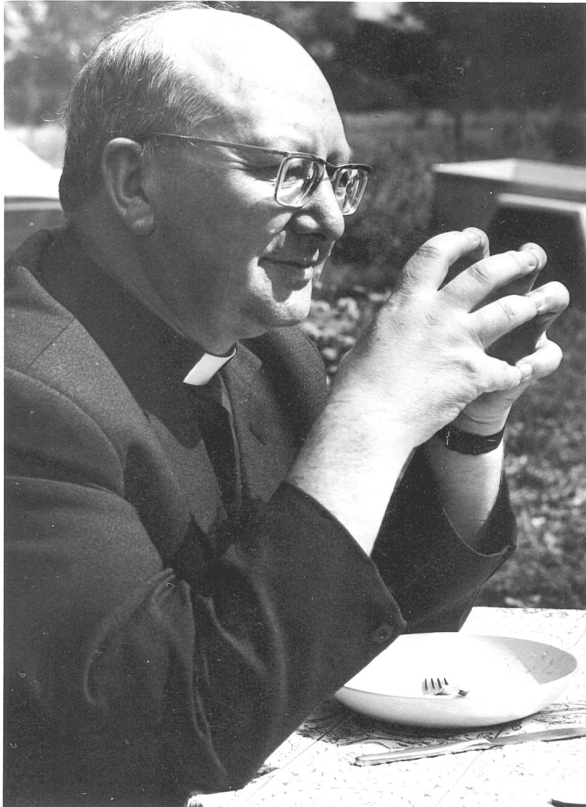
Het Priester Daensfonds wenst hem nog vele jaren van vruchtbaar werk.

* * *

De bekende Vlaming **Remi Piryns**, stichter en voorzitter van het Algemeen Nederlands Congres, ging ter ziele op 84 jarige leeftijd. Hij was in 1957 nauw betrokken bij de Daenshulde en ijverde heel zijn actief leven voor een effectieve culturele samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland en voor de Nederlandistiek aan meerdere universiteiten in de wereld.

Twintig jaar geleden op 9 juni 1984 overleed plots **pastoor-deken Constant De Vos**, ere-kanunnik van de Sint-Baafskathedraal, 76 jaar.

Geboren te Meldert verbleef hij ruim 30 jaar in Aalst van zijn 42 jaar rijk gevuld priesterleven.

10 jaar als bestuurder van het weeshuis en van sociale werken en 22 jaar als deken.

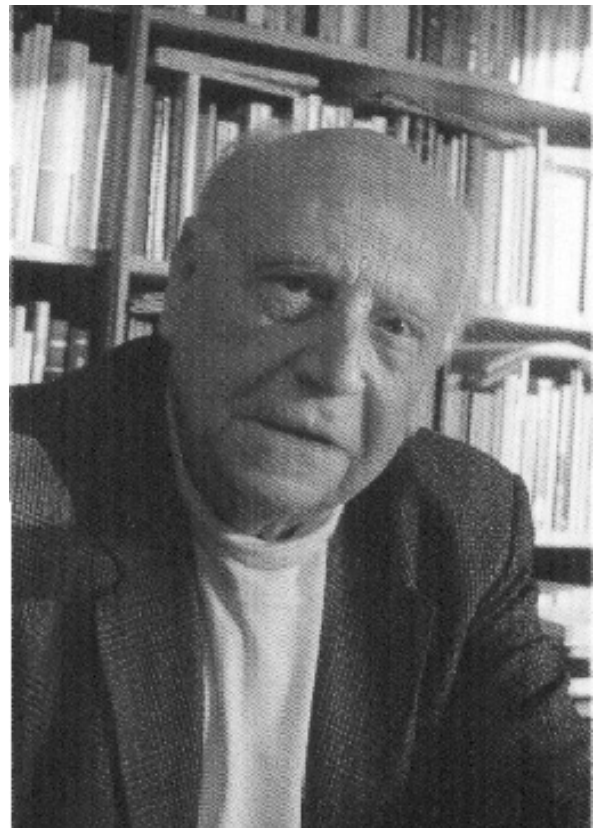
In zijn jeugd behoorde hij tot de actiefsten in het Katholiek Vlaams Studentenverbond en in 1957 stond hij aan de wieg van het Priester Daensfonds en de hulde met het Daensmonument.

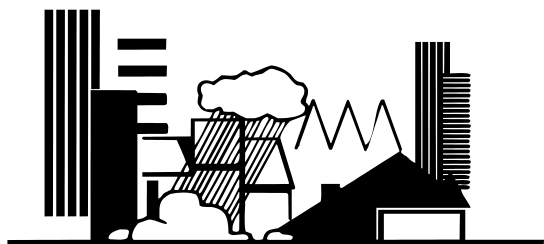
Op zijn doodsprentje lezen we: *Als een priester Daens in zijn tijd, Vlaams, volks en sociaal, maar met een volgzame wereldkerkelijke geest is hij voor onze Aalsterse gelovigen een figuur die een diep gelovige voor heeft geploegd en het land van Aalst heeft bewerkt, hetgeen in de komende jaren zijn vruchten zal dragen.*

Einde juli was het honderd jaar geleden dat kapu-

cijn, theoloog en cultuurfilosoof **Max Wildiers** geboren werd (1904-1996). Hij was nauw betrokken bij het ontstaan en de werking van het Priester Daensfonds. Tien jaar na zijn dood werd in Bonheiden een gedenkplaat onthuld.

Pater Wildiers is de zoon van advocaat Emiel Wildiers, die samen met Hector Lebon en Emiel Schiltz tussen 1895 en 1910 de Antwerpse daensistische partij heeft uitgebouwd.

BOUWBEDRIJF VAN HERREWEGHE

*FAMILIAAL GESTRUCTUREERD BOUWBEDRIJF
MET EEN JARENLANGE ERVARING*

*Honderden referenties
nieuwbouw, appartementsbouw,
industriebouw, openbare werken*

Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
(053) 77 18 12

VHW ISOLATIE

- ! erkend dealer meest kwalitatieve isolatieproducten
- ! alle producten op voorraad
- ! gratis vrijblijvende prijsoffertes
- ! eigen studiedienst voor berekening van isolatie
- ! nieuw in ons gamma, plaatsen isolerende chappe
- ! speciale kortingen voor doe-het-zelvers

Voor inlichtingen
VHW ISOLATIE
Verbrandhofstraat 34
9300 AALST
tel (053) 77 18 12
fax (053) 77 12 20

Uit sympathie

BACCARA DROOGKUIS

Geraardsbergsestraat 100 - 9300 Aalst

Tel.: 053 / 21 34 31

Vlaams Neutraal Ziekenfonds

UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Kies in alle vrijheid, **maar** mét een geweten
voor een professioneel **maar** ongebonden ziekenfonds

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

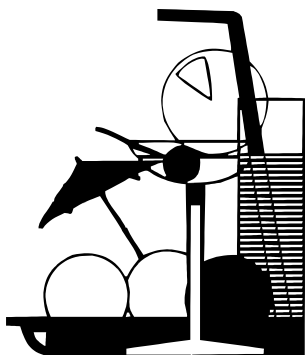
BEL GRATIS % 0800 - 9 - 4361

Admin. Zetel: Statieplein 12 - 9300 Aalst

TAVERNE - RESTAURANT

't Land van Nieuw

Grote Markt 4 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 49 85

Weekdagen vanaf 11 u.
Zaterdag vanaf 10 u.
Zon- en feestdagen vanaf 11 u. 30
De keuken is doorlopend open vanaf 11 u.30

Voor vergaderingen, reünies en etentjes is er op de 1ste verdieping een zaal ter beschikking

Estaminet Den babbelaer

waar gezellig keuvelen
een kunst is

TAPAS VARIADAS Spaanse Wijnen

Bourgondische sfeer
met een zuiders tintje

Klapstraat 3 - 9300 Aalst
Tel.: 053 / 77 58 96

Dagelijks open vanaf 16 u.
Zondag en feestdagen gesloten

P. Basteleusstraat 2
1600 Sint-Pieters-Leeuw

De betere specialist voor
onderhoud, reiniging en
waterbehandeling in de
industrie, scholen, horeca,
brandweer, federale politie,
voedingsindustrie, garages,
landbouw, veeteelt, gemeente-
en stadsbesturen, sporthallen,
fitness-centra, rustoorden en
ziekenhuizen

Stephan Beeckman
Parklaan, 165 - 9300 Aalst
GSM (0476)51 22 82

Geraardsbergsestraat 76-78
9300 Aalst

Tel.: 053 / 78 57 32

Sint-Annalaan 103
9300 Aalst

Tel.: 053 / 71 02 08

Lokerenveldstraat 1 | 9300 Aalst
T. / F. 053 78 90 06

open : ma. tot za. van 11u.30 tot 23 u.
zon. en feestdagen gesloten

